



RESSÒ DE LA PARAULA

El rostre de Déu



És una sort que els evangelis hagin deixat constància de sentiments dels deixebles, que ens resulten tan propers. Qui no ha sentit alguna vegada l'anhel de «veure Déu»?

Sense deixar el context del temps pasqual, assistim a l'escena de la conversa de Jesús amb els seus deixebles. Jesús convida a tenir serenitat: «prepararé estada per a vosaltres en el cel... Jo soc el camí...». «Llavors Felip li diu: “Senyor, mostra'ns el Pare, i no ens cal res més”. Jesús li respon: “Felip, fa tant de temps que estic amb vosaltres, i encara no em coneixes? Qui m'ha vist a mi ha vist el Pare. Com pots dir que us mostri el Pare? No creus que jo estic en el Pare i el Pare està en mi?”» (Jn 14, 8-10).

El conegut escriptor Henri J. M. Nowen va plasmar en una breu meditació la impressió que li va produir la visió d'aquesta icona d'A. Rublev, anomenada «*El Salvador de Zvenigorod*». Així iniciava el seu escrit: «Veure Crist és veure Déu i tota la humanitat». Heus aquí la icona que tracta de mostrar la mirada i el rostre de Jesucrist, és a dir, la mirada i el rostre del Pare Déu. Tota una gosadia, tan sols acceptable si tenim en compte el sentit i l'essència de la icona oriental-ortodoxa.

El primer que crida l'atenció és la deterioració en què aquesta imatge ha arribat fins a nosaltres. El rostre de Crist enmig del caos. «Un rostre trist i alhora preciós ens mira a través de les ruïnes del nostre món». Van passar segles de destrucció i guerra i la cara de Crist va perviure (fins al seu descobriment en 1918 pel restaurador Vladimir Desyatnikov)



Icona d'A. Rublev, *El Salvador de Zvenigorod*

cridant-nos a la conversió (se l'anomenà «*Constructor de pau*»).

La contemplació d'aquesta icona descobreix «elegància i força, dolçor i fermesa». És tradicional en les icones orientals reproduir un rostre de Crist amb trets austers i severos, de manera que transmeten

temor. Preval la transcendència i la majestat del Verb encarnat. Però aquesta icona sembla reproduir en la seva fisonomia la salutació típica del resuscitat: «Soc jo, no tingueu por, mireu-me, mengeu amb mi». Una salutació que inspira alhora respecte i confiança, temor i alegria. Girat cap a nosaltres, sembla intercanviar paraules, silenci, sentiment, afecte.

Tot sembla concentrar-se en la mirada de Crist. Els seus ulls miren cara a cara a cadascú i susciten diàleg i intercanvi. Es pot dir que «Jesús és tot ulls» (Nowen), com veiem dibuixat en el llibre de l'Apocalipsi (cf. Ap 5,6). Personalment no podem evitar retornar sobre l'oració repetida en els salms: la convicció que no podem fugir de la mirada de Déu (cf. Sal 138 [139],7) i l'intens anhel de veure el rostre resplendent de Déu, la contemplació del qual ens porta l'alegria i la salvació: «Oh Déu, restaura'ns, que brilli el teu rostre i ens salvi» (Sl 79 [80]); «Molts diuen: Qui ens farà veure la felicitat? Fes brillar sobre nosaltres la llum del teu rostre!» (Sl 4,7).

La mirada de Déu Pare en Crist és il·luminadora, és la resplendor del qui és la llum que il·lumina a tothom; d'altra banda, fins i tot essent penetrant i clarivident, no és inquisitorial, sinó plena de veritat, de comunió i de misericòrdia, la mirada en la qual l'amor incondicional no contradiu la veritat i la justícia, sinó que les porta a plenitud.

Són els ulls del Ressuscitat, que ens crida a deixar-nos mirar i a mirar-lo a Ell, en el punt en què trobem la veritable pau.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Per un creixement harmònic en la fe

En una recent trobada de professors cristians, després de reflexionar sobre l'entorn social que envolta l'escola i, també, sobre l'entorn socioreligiós que l'afecta, s'abordà la possibilitat de treballar un itinerari de creixement en la fe dels infants i joves. S'apuntà que perquè sigui harmònic, ha de contemplar tres aspectes treballats alhora i amb una forta cohesió entre ells, des de la infantesa: la formació, la vivència i la celebració.

Si no es treballen conjuntament i posem l'accent en la formació, en la instrucció, podem convertir el cristianisme en una filosofia, una moral, lluny de la seva realitat, una fe. Si només

es treballen els aspectes vivencials externs (voluntariats, serveis assistencials diversos...) centrant-nos com a finalitat en el compromís i l'acció, podem abocar a un activisme, especialment entre els joves, que amb el temps quedi desproveït de base, de fonament espiritual i, fàcilment, de sentit. Si només es treballen els aspectes vivencials interiors —reflexió, pregària, meditació...— es pot caure en un espiritualisme desencarnat i desarrelat, una fe sense obres. Si la celebració només és trobada i festa, s'allunyarà de la dimensió comunitària eclesial, de la sagramental i de l'acció de la gràcia.

És determinant, doncs, que aquests tres aspectes es treballin harmònicament conjuntats, amb la pretensió de facilitar l'experiència religiosa personal. Superar els aspectes negatius de les realitats viscudes i caminar cap a una autonomia que, al laïcisme ambiental s'hi contraposi l'espiritualitat que neix de la pregària. Una espiritualitat que es fa present i que s'arrela en el món perquè ajuda a superar el caminar sol, a través del mestratge de l'adult que l'acompanya i de la comunitat que acull i ajuda a celebrar la fe.

Una espiritualitat que fa sortir de l'individualisme, en ocasions aclaparador, gràcies a la crida d'Aquell que és Amor

i que proposa estimar els altres mitjançant un servei generós, compromès i desinteressat a favor, especialment, dels qui més ho necessiten. Estem parlant d'un procés que comença a la infantesa, es completarà en gran manera a la joventut, però que caldrà treballar tota la vida. Els fonaments que es posin els primers anys seran la base que sustentaran el procés.

«Vosaltres teniu de tot en abundància: fe, paraules, coneixement, sol·licitud plena i l'amor que de nosaltres heu rebut. Tingueu també ara una generositat abundosa» (2Co 8,7).

Enric Puig Jofra, SJ

ECO DE LA PALABRA

El rostro de Dios

Es una suerte que los evangelios hayan dejado constancia de sentimientos de los discípulos, que nos resultan tan cercanos. ¿Quién no ha sentido alguna vez el anhelo de «ver a Dios»?

Sin dejar el contexto del tiempo pascual, asistimos a la escena de la conversación de Jesús con sus discípulos. Jesús invita a tener serenidad: «prepararé para vosotros un lugar en el cielo... Yo soy el camino...». «Entonces Felipe le dice: “Señor, muéstranos al Padre y nos basta”. Jesús le replica: “hace tanto tiempo que estoy con vosotros, ¿y no me conoces, Felipe? Quien me ha visto a mí ha visto al Padre. ¿No crees que yo estoy con el Padre y el Padre conmigo?”» (Jn 14,8-10).

El conocido escritor Henri J.M. Nowen plasmó en una breve meditación la impresión que le produjo la visión de este icono de A. Rublev, llamado «El Salvador de Zvenigorod». Así iniciaba su escrito: «Ver a Cristo es ver a Dios y a toda la humanidad». He aquí el icono que trata de mostrar la mirada y el rostro de Jesucristo, es decir, la mirada y el rostro del Padre Dios. Toda una osadía, solo aceptable si tenemos en cuenta el sentido y la esencia del icono oriental-ortodoxo.

Lo primero que llama la atención es el deterioro en que esta imagen ha llegado hasta nosotros. El rostro de Cristo en medio del caos. «Un rostro triste y al mismo tiempo precioso nos mira a través de las ruinas de nuestro mundo». Pasaron siglos de destrucción y guerra y la cara de Cristo pervivió (hasta su descubrimiento en 1918 por el restaurador Vladimir Desyatnikov) llamándonos a la conversión (se le llamó «Constructor de paz»).

La contemplación de este icono descubre «elegancia y fuerza, dulzura y firmeza». Es tradicional en los iconos orientales reproducir un rostro de Cristo con rasgos austeros y severos, de forma que transmiten temor. Prevalece la trascendencia y la majestad del Verbo encarnado. Pero este icono parece reproducir en su fisonomía el saludo típico del resucitado: «Soy yo, no temáis, miradme, comed conmigo». Un saludo que inspira a un tiempo respeto y confianza, temor y alegría. Vuelto hacia nosotros parece intercambiar palabras, silencio, sentimiento, afecto.

Todo parece concentrarse en la mirada de Cristo. Sus ojos miran cara a cara a cada uno y suscitan diálogo e intercambio. Puede decirse que «Jesús es todo ojos» (Nowen), como vemos dibujado en el libro del Apocalipsis (cf. Ap 5,6). Personalmente no podemos evitar volver sobre la oración repetida en los salmos: la convicción de que no podemos escapar a la mirada de Dios (cf. Sal 138 [139],7) y el intenso anhelo de ver el rostro resplandeciente de Dios, cuya contemplación nos trae la alegría y la salvación: «Oh Dios, restáuranos, que brille tu rostro y nos salve» (Sal 79 [80]); «Muchos dicen: ¿Quién nos hará ver la felicidad? ¡Haz brillar sobre nosotros la luz de tu rostro!» (Sal 4,7).

La mirada de Dios Padre en Cristo es iluminadora, es el resplandor del que es la luz que alumbrará a todo el mundo; por otra parte, aun siendo penetrante y clarividente, no es inquisitorial, sino llena de verdad, de comunión y de misericordia, la mirada en la que el amor incondicional no contradice la verdad y la justicia, sino que las lleva a plenitud.

Son los ojos del Resucitado, que nos llama a dejarnos mirar y mirarle a Él, en el punto en que hallamos la verdadera paz.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Trobada arxiprestal de Bruguers



Després de l'etapa diocesana de Sínode i com a fruit del treball capil·lar desenvolupat en aquest arxiprestat, s'han començat a realitzar una sèrie d'iniciatives en sintonia amb les inquietuds emergides durant el treball sinodal. Per exemple, una sèrie de trobades que no siguin només ses-

sions formatives sinó que creïn les condicions de generar vincles de comunió entre els membres de les comunitats cristianes.

El passat 22 d'abril, a la Parròquia de Sant Cosme i Sant Damià, del Prat de Llobregat, va tenir lloc una conferència i taller pràctic d'aquest estil, conduït per Mn. Xavier

Morlans, amb el títol «En un món secularitzat, com donar testimoni de Jesucrist amb fets i paraules».

Una cinquantena de persones van participar de tot l'arxiprestat, i algunes menys es van quedar al dinar de conclusió, espai adequat per aprofundir la coneixença mútua i l'intercanvi d'impressions.

Pasqua del Malalt

Amb el lema «Deixa't captivar pel seu rostre desgastat», el proper diumenge 14 de maig se celebra la Pasqua del Malalt, que tanca la Campanya del Malalt d'enguany, que va començar el dia de la Mare de Déu de Lourdes. (Recursos i materials d'aprofundiment, al [web de Pastoral de la Salut](#)).

A nivell diocesà, la Delegació de Pastoral de la Salut convoca a una **celebració diocesana el dissabte 13 de maig, a les 10 h, a la Casa Mare Ràfols de Vilafranca del Penedès**. Moment central serà l'eucaristia a les 10.30 h i, posteriorment, un refrigeri i animació festiva. Són convidats, per descomptat, els malalts, així com agents de Pastoral de la Salut, voluntaris, visitadors de malalts, etc.



TWITTER DEL PAPA FRANCESC



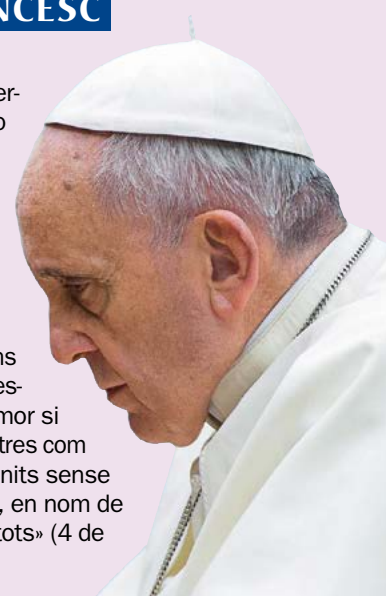
@Pontifex_es: «El dia del nostre comiat, la sorpresa serà alegre si ara ens deixem sorprendre per la presència de Déu que ens espera entre els pobres i els ferits del món» (2 de novembre).

@Pontifex_es: «No deixem evaporar la possibilitat de la trobada entre civilitzacions, religions i cultures, no permetem que s'assequin les arrels de l'humà! Treballem junts, treballem per tots, per l'esperança!» (3 de novembre).

@Pontifex_es: «L'home religiós, l'home de pau, s'oposa a la carrera armamen-

tística, al negoci de la guerra, al mercat de la mort. No dona suport a "aliances contra algú", sinó camins de trobada amb tots: segueix la senda de la fraternitat, el diàleg i la pau» (4 de novembre).

@Pontifex_es: «Els cristians no podem donar veritable testimoni del Déu de l'amor si no estem units entre nosaltres com Ell vol; i no podem estar units sense obrir-nos al testimoni, en nom de l'Esperit que vol arribar a tots» (4 de novembre).



Ordenacions diaconals

És una joia per a la nostra diòcesi donar la benvinguda com a diaques permanents a Toni Oia Gómez (Sant Boi de Llobregat) i Manuel Arnedo Bravo (Cervelló). Rebran l'ordenació de mans del bisbe Agustí el proper **diumenge 14 de maig, a les 18 h, a la Catedral de Sant Llorenç**.

El Toni i el Manel arriben a aquesta etapa final després d'un recorregut formatiu i altres moments significatius en el camí, com l'admissió als ordes i els ministeris del lectorat i acolit. El dissabte 22 d'abril van realitzar la darrera trobada de formació d'aspirants i candidats al diaconat de la Província Eclesiàstica de Barcelona i, durant la mateixa, tots dos van realitzar la professió de fe i el jurament de fidelitat, ritus previs a l'ordenació.

Recordant la cita evangèlica que ells han triat per convidar a la seva or-



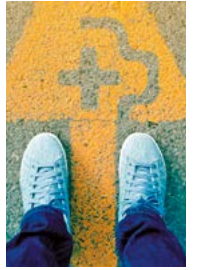
Toni Oia i Manuel Arnedo fent la professió de fe

denació, desitgem que els serveixi de llum al seu camí i que puguin fer-la vida: «... com el Fill de l'home, que no

ha vingut a ser servit, sinó a servir i a donar la seva vida en rescat per tothom» (Mt 20,28).

Trobada de formació per a preveres i diaques

Tindrà lloc el proper dimarts 9 de maig, a les 10.30 h i fins després de dinar, a la Residència Mare Ràfols de Vilafranca del Penedès.



La formació, en aquesta ocasió, aprofundirà la segona referència del treball sinodal i de la fitxa **Continuem caminant junts**, és a dir, sobre el fet de «donar un enfocament, aprofundiment i motivació vocacional a tota la participació i missió en la vida eclesial diocesana».

Aquesta reflexió anirà conduïda per Mn. Joan Soler Ribes, delegat de Pastoral Vocacional del Bisbat de Girona.

Jornada d'Apostolat Seglar a la Sagrada Família

Dissabte 22 d'abril, una vuitantena de persones de les 10 diòcesis catalanes es van aplegar a la Basílica de la Sagrada Família, acompanyats durant tota la Jornada pel bisbe Sergi Gordo, responsable de la Comissió Interdiocesana d'Apostolat Seglar de Catalunya.

Els participants eren responsables o representants de les diverses realitats laicals presents a l'Església a Catalunya, i aquesta convocatòria cal emmarcar-la en el camí traçat després del Congrés de Laics de febrer de 2020 i del treball sinodal en curs.

Amb aquestes trobades interdiocesanes d'Apostolat Seglar es vol avançar com a Poble de Déu en sortida que, en clau sinodal, discerneix i actua a la llum de la Paraula sobre la seva tasca evangelitzadora i la seva missió en el món d'avui, també acollir el repte de l'evangelització de les persones i

de la societat en les circumstàncies concretes del nostre temps i el desig i voluntat compartida d'avivar la coresponsabilització dels laics en aquesta tasca apostòlica. Com explica el papa Francesc a l'*Evangelii Gaudium*: «si un de debò ha fet una experiència de l'amor de Déu que el salva, no necessita gaire temps de preparació per anunciar-lo... No diem que som «deixebles» i «missioners», sinó que som «deixebles missioners».

La presència del famós dibuixant i catequeta Francisco Javier Velasco Fano (FANO), va ajudar a donar un pas més en l'experiència de la comunicació de la fe, per «ser l'Església de Déu, que s'arremanga per sortir a trobar l'altre, sense jutjar-lo, sense condemnar-lo, sinó estenent-li la mà, per sostenir-lo, animar-lo o, simplement, per acompanyar-lo en la seva vida» (missatge del papa Francesc al Congrés de Laics).



La possibilitat d'aquest espai de reflexió compartit, amb l'aportació dinàmica, engrescadora i experiencial del ponent, el diàleg entre tots els assistents, la pregària i la celebració de l'Eucaristia, van aportar elements formatius per créixer en consciència evangelitzadora, així com la convicció de la

importància de cercar espais d'intercanvi de l'Apostolat Seglar.

El lloc d'acollida de la trobada també va jugar un paper fonamental, com a catequesi arquitectònica de primer anunci, amb la possibilitat de visitar-la després del dinar compartit.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

8. □ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Fets 14,5-18 / Sl: 113B / Jo 14,21-26]. Santa Maria, mitjancera de totes les gràcies. Mare de Déu de Pompeia (Roser) i també del Toro, patrona de Menorca, i altres advocacions: Escola Pia, Miracle (Milagros), Salut, etc. Aparició de l'arcàngel sant Miquel, patró dels radiòlegs i dels radioterapeutes; sant Eladi, bisbe.

9. □ Dimarts [Fets 14,19-28 / Sl 144 / Jo 14,27-31a]. Tortosa (territori

de la comunitat valenciana): Mare de Déu dels Desemparats. Sant Gregori de Berrueza, bisbe; santa Caterina de Bolonya, vg.; santa Casilda, vg.

10. □ Dimecres [Fets 15,1-6 / Sl 121 / Jo 15,1-8]. Sant Joan d'Àvila (1499-1569), prev. i dr. de l'Església, apòstol d'Andalusia i patró del clergat secular espanyol; sant Antoni de Florència, bisbe; santa Beatriu, vg.

11. □ Dijous [Fets 15,7-21 / Sl 95 / Jo 15,9-11]. Lleida: ■ Anastasi (s. III-

IV), mr. a Badalona, fill i patró de Lleida. Sant Ponç (o Poni), bisbe, patró dels herbolaris; sant Eudald, mr. venerat a Ripoll (978); santa Felisa, mr.; beat Domènec Iturrate, prev., trinitari basc.

12. □ Divendres [Fets 15,22-31 / Sl 56 / Jo 15,12-17]. Sants Nereu i Aquileu (s. III-IV), soldats mrs. a Roma; sant Pancraç (s. III-IV), mr. romà.

13. □ Dissabte [Fets 16,1-10 / Sl 99 / Jo 15,18-21]. Mare de Déu de Fàtima (Portugal); sant Pere Regalat, rel.

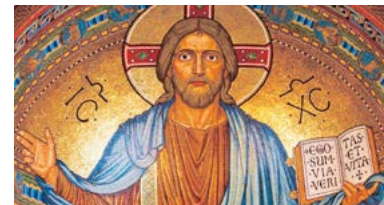
franciscà; sant Muç o Muci, prev. i mr.; sant Miquel de Garikoitz (†1863), prev. basc, fund. de la Congregació del Sagrat Cor de Bétharam.

14. □ Diumenge vinent, VI de Pasqua (lit. hores: 2a setm.) [Fets 8,5-8. 14-17 / Sl 65 / 1Pe 3,15-18 (o bé, del diumenge VII: 1Pe 4,13-16) / Jo 14,15-21 (o bé, del diumenge VII: Jo 17,1-11a)]. Sant Maties o Macià, apòstol afegit (Fets 1,15-26); santa Gemma Galgani, vg. seglar.

Diumenge V de Pasqua (A)

COMENTARI

«Jo soc el camí, la veritat i la vida»



Pantocràtor de l'església de l'abadia Maria Laach (s. XII). Andernach (Alemanya)

La lectura d'aquest diumenge ens ajuda a aprofundir en el misteri de Jesús. Avui el Senyor afirma clarament la unió íntima entre el Pare i ell: *Qui em veu a mi, veu el Pare... Les paraules que jo us dic no venen de mi mateix. És el Pare qui, estant en mi, fa les seves obres.* Hi ha una unió tan profunda entre el Pare i Jesús, que les obres que fa Jesús són les obres del Pare. Per això pot afirmar que des d'ara ja coneixeu [el Pare] perquè m'heu conegut a mi. I ha començat dient que anava a preparar-vos una estada a casa del meu Pare. Allí on és ell, vol que hi siguem també els seus seguidors. Però com arribar a la casa del Pare? El mateix Jesús ens ho diu clarament: *Jo soc el camí, la veritat i la vida: ningú no arriba al Pare, si no hi va per mi.* La voluntat del Pare i de Jesús és que visquem amb ells eternament i per això Jesús ens diu que ell és la veritat i la vida. Només ell ens ofereix l'autèntica vida, només amb ell podem saber la veritat plena. Però al mateix temps tenim en Jesús el camí: si seguim Jesús trobarem la veritat, la vida, la casa del Pare i viurem eternament amb ells. A la primera lectura hem vist un problema important de la comunitat cristiana: hi ha queixes per la deficient distribució d'ajuda a algunes viudes de la comunitat. La resposta és exemplar: primer els apòstols accepten el problema, no el neguen. En segon lloc, busquen la resposta però impliquen a tota la comunitat: *Busqueu entre vosaltres mateixos set homes fiats, plens de l'Esperit Sant i de seny.* I un cop la comunitat ha escollit els set (que en diem diaques) els apòstols accepten aquesta elecció sense cap veto. Adonem-nos que fins i tot per distribuir l'ajuda necessiten homes plens de l'Esperit Sant, perquè la comunitat ha de viure amarada d'aquest Esperit. Pau ens recorda que Jesús és la *pedra viva*, de gran valor. I nosaltres, diu, hem de *ser pedres vives que ofereixin víctimes espirituals acceptables a Déu per Jesucrist.* La nostra vida, moguda per l'Esperit ha de ser la millor oferta al Pare.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 6,1-7)

Per aquells dies, anava augmentant el nombre dels creients, i els immigrants de llengua grega es queixaven dels nadius perquè, en la distribució diària d'ajuda als pobres, les seves viudes no eren ateses. Llavors els dotze convocaren una reunió de tots els creients i els digueren: «No estaria bé que nosaltres deixéssim la predicació de la paraula de Déu i ens poséssim a distribuir l'ajuda als pobres. Per això, germans, busqueu entre vosaltres mateixos set homes fiats, plens de l'Esperit Sant i de seny, i els encarregarem aquesta feina; nosaltres continuarem ocupant-nos de la pregària i del ministeri de la paraula.» Tothom trobà bé aquesta proposta, i elegiren Esteve, un home ple de fe i de l'Esperit Sant, Felip, Pròcor, Nicànor, Tímon, Parmenàs i Nicolau, un antioquè convertit al judaisme. Els presentaren als apòstols, i aquests, després de pregar, els imposaren les mans. La paraula de Déu s'anava estenent, i a Jerusalem creixia molt el nombre dels creients; fins i tot molts sacerdots acceptaven la fe.

▶ Salm responsorial (32)

R. *Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; aquesta és l'esperança que posem en vós.*

▶ Lectura de la primera carta de sant Pere (1Pe 2,4-9)

Estimats, acosteuvos al Senyor, que és la pedra viva. Els homes l'havien rebutjada, però als ulls de Déu és «escollida, de gran valor». També vosaltres, com pedres vives, deixeu que Déu faci de vosaltres un temple espiritual, un sacerdoti sant, que oferirà víctimes espirituals, acceptables a Déu per Jesucrist. Per això diu l'Esclusiva: «Jo poso a Sió una pedra angular, de gran valor, escollida: el qui creu, no quedarà defraudat.» És de gran valor per a vosaltres, els qui heu cregut, però per als qui no creuen «la pedra que rebutjaven els constructors ara corona l'edifici», i «s'ha convertit en pedra d'ensopec, en roc que fa caure». Ensopeguen quan no fan cas de la predicació. Sempre n'hi haurà, que no en fan cas. Però vosaltres sou «un poble escollit, un reialme sacerdotal, una nació sagrada, la possessió personal de Déu», perquè «proclameu la lloança» d'aquell que us ha cridat del país de tenebres a la seva llum admirable.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Joan (Jn 14,1-12)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Que els vostres cors s'asserenin. Confieu en Déu, confieu també en mi. A casa del meu Pare hi ha lloc per a tots: si no n'hi hagués, us podria dir que vaig a preparar-vos estada? I quan hauré anat a preparar-vos-la, tornaré i us prendré a casa meua, perquè també vosaltres visqueu allà on jo estic. I ja sabeu quin camí hi porta, allà on jo vaig.» Tomàs li diu: «Senyor, si ni tan sols sabem on aneu. Com podem saber quin camí hi porta?» Jesús li diu: «Jo soc el camí, la veritat i la vida: ningú no arriba al Pare si no hi va per mi. Si m'heu conegut a mi, heu de conèixer igualment el meu Pare: des d'ara ja el coneixeu i ja l'heu vist.» Li diu Felip: «Senyor, mostreu-nos el Pare, i no ens cal res més.» Jesús li diu: «Felip, fa tant de temps que estic amb vosaltres, i encara no em coneixes? Qui em veu a mi, veu el Pare. Com pots dir que us mostri el Pare? No creus que jo estic en el Pare i el Pare està en mi? Les paraules que jo us dic no venen de mi mateix. És el Pare qui, estant en mi, fa les seves obres. Creieu-me: jo estic en el Pare i el Pare està en mi; si no, creieu-ho per aquestes obres. Us ho dic amb tota veritat: Qui creu en mi, també farà les obres que jo faig, i fins en farà de més grans, perquè jo me'n vaig al Pare.»

▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Hch 6,1-7)

En aquellos días, al crecer el número de los discípulos, los de lengua griega se quejaron contra los de lengua hebrea, porque en el servicio diario no se atendía a sus viudas. Los Doce, convocando a la asamblea de los discípulos, dijeron: «No nos parece bien descuidar la palabra de Dios para ocuparnos del servicio de las mesas. Por tanto, hermanos, escoged a siete de vosotros, hombres de buena fama, llenos de espíritu y de sabiduría, y los encargaremos de esta tarea; nosotros nos dedicaremos a la oración y al servicio de la palabra.»

La propuesta les pareció bien a todos y eligieron a Esteban, hombre lleno de fe y de Espíritu Santo; a Felipe, Prócoro, Nicanor, Timón, Parmenas y Nicolás, prosélito de Antioquía. Se los presentaron a los apóstoles y ellos les impusieron las manos orando. La palabra de Dios iba creciendo y en Jerusalén se multiplicaba el número de discípulos; incluso muchos sacerdotes aceptaban la fe.

▶ Salmo responsorial (32)

R. *Que tu misericordia, Señor, venga sobre nosotros, como lo esperamos de ti.*

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pedro (1Pe 2,4-9)

Queridos hermanos: Acercándoos al Señor, piedra viva rechazada por los hombres, pero elegida y preciosa para Dios, también vosotros, como piedras vivas, entráis en la construcción de una casa espiritual para un sacerdocio santo, a fin de ofrecer sacrificios espirituales agradables a Dios por medio de Jesucristo. Por eso se dice en la Escritura: «Mira, pongo en Sión una piedra angular, elegida y preciosa; quien cree en ella no queda defraudado». Para vosotros, pues, los creyentes, ella es el honor, pero para los incrédulos «la piedra que desecharon los arquitectos es ahora la piedra angular», y también «piedra de choque y roca de estrellarse»; y ellos chocan al despreciar la palabra. A eso precisamente estaban expuestos. Vosotros, en cambio, sois un linaje elegido, un sacerdocio real, una nación santa, un pueblo adquirido por Dios para que anunciéis las proezas del que os llamó de las tinieblas a su luz maravillosa.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 14,1-12)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «No se turbe vuestro corazón, creed en Dios y creed también en mí. En la casa de mi Padre hay muchas moradas; si no, os lo habría dicho, porque me voy a prepararos un lugar. Cuando vaya y os prepare un lugar, volveré y os llevaré conmigo, para que donde estoy yo estéis también vosotros. Y adonde yo voy, ya sabéis el camino». Tomás le dice: «Señor, no sabemos adónde vas, ¿cómo podemos saber el camino?» Jesús le responde: «Yo soy el camino y la verdad y la vida. Nadie va al Padre sino por mí. Si me conocierais a mí, conoceríais también a mi Padre. Ahora ya lo conocéis y lo habéis visto». Felipe le dice: «Señor, muéstranos al Padre y nos basta». Jesús le replica: «Hace tanto que estoy con vosotros, ¿y no me conoces, Felipe? Quien me ha visto a mí ha visto al Padre. ¿Cómo dices tú: "Muéstranos al Padre"? ¿No crees que yo estoy en el Padre, y el Padre en mí? Lo que yo os digo no lo hablo por cuenta propia. El Padre, que permanece en mí, él mismo hace las obras. Creedme: yo estoy en el Padre y el Padre en mí. Si no, creed a las obras. En verdad, en verdad os digo: el que cree en mí, también él hará las obras que yo hago, y aún mayores, porque yo me voy al Padre.»